

Sessiz Veda

– Hüzünlükent · 25 Ekim 2020

Siyahların kadınıyım ben
Siyahından geceyim
Tüm siyahları severim
Gözlerini sevdiğim gibi!
Eski şarkıları da severim
Eskimeyen aşkları sevdiğim gibi
Telaşlı bakışları da severim aşkta
Ama gitmek için telaşa kapılmayan
Sevdalar olmalı

Bazen sessiz vedası olmalı kadının
Zamanı gözetmeden,saate
bakmadan
Tarihini bilmeden
Siyah bir gecede gitmeli
Korktuğu Karanlıkta kaybolarak
Sesi incitmeden
kulağı doldurmadan
Çığlığa gerek duymadan
Vedasız gitmeli
Özü incitmeden
Öyle usulca
Yıkmadan dağıtmadan
İçine içine susarak
Kendini toplamadan
Yalın çıplak gitmeli

Saçlarını yığmadan
Sitem etmeden
Kahıra gerek duymadan
Etinden kemiğini ayırmadan
Tenin pul pul dökülmeden
Cesedin diri diri gitmeli

Sessiz bir parka oturmalı

Bir nida koparmalı, içine içine
bağırarak
Ruhun canından çıkarken
Ağaçlar kökünden,yaprağından
ayrılmalı
Çiçekler titremeli
Ama geriye dönmemeli

Bazen sessiz vedası olmalı
kadının
Arkasına dönüp bakmadan
Kapıyı kırmadan
Öyle...
Göz göze değmeden
Yüzün yüzüne gelmeden
Vedasız gitmeli

Sonra oturmalı ıssız bir kuytuya
Tırnakların yüzünü parçalamalı,
Sesini yutarken
Kan revan göz yaşların,
eşlik etmeli
Eşsiz olan yalnızlığına
Ama kimse bilmemeli
Canının diri, ruhunun ölü olduğunu
Öyle susarak gitmeli
Dik ve mağrur
Aşkını kalbine gömerken
Kadın;gidişiyile sağır kulakları
çınlatmalı

Sessizce gider~